

[L. Rasmussen.]

sig, da han i den første Halvdel af sin Tale søgte at omfavne de Konservative og gøre dem til Venstres medskyldige. Jeg tror, det vil blive vanskeligt for dem at frigøre sig for denne Medskyld.

Vi har i Dag 1 850 000 Kr. til Flaadens Nybygning, hvor vi skulde have 8 600 000 Kr., hvis vi om 10 Aar skulde have, hvad der skulde bruges. Venstres Ordfører taler om Faren ved Store Bælt, hvor netop Flaaden skulde bruges. Han kan da ikke anse Faren for overvældende, hvis han mener, det kan gaa an først i Løbet af 10 Aar at skaffe det, som man fra anden Side mener at skulle bruge i Dag.

Man regner overhovedet ikke med Ulandet. Man giver det en fuldkommen urigtig Oplysning, fuldkommen urigtig. Enten — eller. Enten kan Venstre ikke mene det, de siger, at det er det uundværligste Minimum, eller, hvis de mener det, hvordan vil de da forsvare ikke at have gjort Forsøg paa at skaffe mere?

Jeg ved, man vil sige: Socialdemokratiet har deres Medansvar for, at det er, som det er, og jeg ser oven i Købet, at der i det Blad, som redigeres af Venstres Ordfører, Bladet i Roskilde, forleden var Tale om, at det var uheldigt, at Ordningen af 1922 var saa elastisk i sin Sammenføjning, at det var muligt at sabotere den, og det var sagt paa en saadan Maade, at det tog Sigte paa Socialdemokratiet.

I de halvtredie Aar, jeg sad i Ministeriet som Forsvarsminister, blev der ikke bevilget en eneste Øre mindre end baade før og bagefter til Flaadens Nybygning. Det er altsaa ganske urigtigt. Da jeg fremsatte Afrustningsforslaget, kom jeg ogsaa med Forslag om Nedsættelse af Bevillingerne paa Finansloven. Jeg havde ønsket langt mindre baade til Flaadens Bygning og andet, fordi jeg ikke tror et eneste Suk paa, hvad den højtærede Minister sagde i 1922, at det var det uundværligste Minimum. Derfor stillede jeg Forslag om Nedsættelser; men de Konservative og Venstre benyttede den Magtstilling, at de havde den gældende Lov at holde sig til.

Derfor, det, der blev bevilget til Hær og Flaade i de Aar, bestemte Højre og Venstre i Landstinget. Man kan da ikke komme og sige, at vi har et Medansvar ogsaa i den Tid. Ogsaa i den Tid overtog netop de Konservative og Venstre det fulde Ansvar ved at benytte deres Magt i Landstinget til at paatvinge os Bevillinger, vi ikke ønskede.

Vi beklager os dog ikke over den Ud-

vikling. Jeg tror heldigvis ikke en Smule paa det, Venstre har brugt i Agitationen Gang paa Gang, at Danmark havde faaet det uundværligste Minimum, lige saa lidt som jeg tror — og jeg haaber heller ikke, at Venstres Ordfører selv tror derpaa — paa alle de højtidelige Forsikringer om, hvilke Forpligtelser Danmark har. Tror de paa det, synes jeg, at deres Ansvar er ganske overvældende. Jeg kan ikke forstå, at de kan sige: Vi tror paa, hvad vi har sagt, og dog har vi ikke gjort det ringeste Forsøg paa at skaffe det Minimum, vi talte om i 1922.

Derfor vil jeg sige til den højtærede Udenrigsminister: Var det ikke paa Tide, at Folkenes Forbund fik at vide, at Danmark aldrig har tænkt paa at anskaffe de Styrker, der var Tale om, at man nu kun har 40 pCt. deraf, og at man ikke tænker paa at anskaffe det, man i 1922 erklærede for det absolutte Minimum? Men, vil man sige, som jeg forleden hørte den højtærede Forsvarsminister sige: nu er der en langt lysere Situation end i 1922; han nævnte Locarno-Overenskomsterne, han talte om Voldgiftstraktaterne o. s. v., og det var jeg meget glad ved at høre. Men den højtærede Minister mente vel noget med det? For i Fjor havde han jo en ganske anden Opfattelse.

Jeg skal først nævne, hvad Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen sagde. Jeg har nogle Citater og anmoder den ærede Formand om Tilladelse til efterhaanden at oplæse dem i Talens Løb. Venstres Ordfører indledede i Fjor med at sige:

„Den udenrigspolitiske Situation opfordrer ikke til at revidere Hærordningen af 1922. Situationen er i det hele taget hverken mere tillidvækkende eller mere urovækkende end for 5 Aar siden.“

Ministeren var ikke helt enig med ham i dette, idet han sagde: der findes lyse Punkter, og der findes mørke Punkter. Og saa samler Forsvarsministeren alt dette, efter ogsaa at have nævnt Locarno-Overenskomsterne, idet han siger:

„Man kan naturligvis, naar man omtaler den udenrigspolitiske Situation, ikke se bort fra, at der, som jeg allerede har nævnt, er Uro forskellige Steder her i Europa. Og vi kan naturligvis ikke se bort fra, at der føres og ikke mindst i de senere Tider er blevet ført et truende Sprog fra Landet mod Øst, det store Rige mod Øst, mod Landet i Vest. Det er den Slags Ting, som vi i alt Fald gør vel i at tænke over, ogsaa naar vi drøfter et